

Arrest

nr. 202 656 van 18 april 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. DE MEYER
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 18 december 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 november 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 februari 2018 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 22 februari 2018.

Gelet op de beschikking van 22 maart 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 april 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN die *loco* advocaat L. DE MEYER verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst.

2. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet.

Bij koninklijk besluit tot uitvoering van artikel 57/6/1, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst van 3 augustus 2016, werd Albanië aangewezen als veilig land van herkomst.

3. Artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet belet verzoeker niet om aan te tonen dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet. Het is in casu duidelijk dat verzoeker afkomstig is van een veilig land in de zin van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet, met name Albanië, en dat er bijgevolg een vermoeden geldt dat er in hoofde van de asielzoeker geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is. Het is aan verzoeker om met duidelijke en substantiële redenen aan te tonen dat ondanks zijn afkomst van een veilig land, zijn land van herkomst in specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. De bewijslast in casu rust derhalve op verzoeker.

4.1. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op een uitgebreide gemotiveerde wijze tot de conclusie komt dat uit de verklaringen van verzoeker niet blijkt dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet.

De commissaris-generaal merkt in casu in de bestreden beslissing vooreerst op dat er niet getwijfeld wordt aan de gebeurtenissen waarvan verzoeker het slachtoffer werd op 19 mei 2017, namelijk de schietpartij in een café in Velipojë. Dat verzoeker als gevolg van deze gebeurtenissen momenteel dient te vrezen voor zijn leven door toedoen/omwille van de familie N., maakt hij echter niet aannemelijk, aldus de commissaris-generaal die er dienaangaande op wijst dat verzoekers verklaringen betreffende de bedreigingen die hij achteraf kreeg van de familie N. volledig tegenstrijdig zijn met de verklaringen die zijn beide broers en zijn moeder hierover aflegden. Het feit dat zij betreffende deze bedreigingen tegenstrijdige verklaringen aflegden is, zo wordt opgemerkt, des te frappanter gezien verzoekers bewering dat zowel hij als zijn beide broers niet buiten kwamen sinds zijn vrijlating uit de gevangenis en zij aldus continu samen thuis zaten. Er kan, zo oordeelt de commissaris-generaal, dan ook geen enkel geloof worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde bedreigingen vanwege de familie N. Hoe dan ook blijkt uit niets, zo luidt de bestreden beslissing vervolgens, dat verzoeker voor eventuele toekomstige problemen met de familie N. bij terugkeer naar Albanië geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige autoriteiten. De door verzoeker neergelegde documenten zijn, zo wordt tot slot vastgesteld, niet van aard om voormelde conclusies te wijzigen.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. Verzoeker beperkt zich immers louter tot het beknopt herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een gegronde vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op zeer algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter diens bevindingen geenszins weerlegt, noch ontkracht.

4.2. Verzoekers huidige stelling in zijn verzoekschrift dat "hij en zijn familieleden eensluidende verklaringen hebben afgelegd aangaande de problemen die zij in Albanië kenden met de familie N.", mist feitelijke grondslag en ernst, zo blijkt uit de bestreden beslissing waarin het volgende wordt vastgesteld: "Uw verklaringen betreffende de bedreigingen die u achteraf kreeg van de familie N.(...) zijn immers volledig tegenstrijdig met de verklaringen die uw beide broers en moeder hierover aflegden. Zo verklaarde u dat u na uw vrijlating uit de gevangenis 7 of 8 keer telefonisch bedreigd werd door G.(...) N.(...). Enkel u en uw neef E.(...) werden door G.(...) opgebeld. Uw broers en moeder waren meestal aanwezig als G.(...) belde en waren bijgevolg op de hoogte van deze gesprekken (CGVS p. 15-16-18). U repte met geen woord over andere personen die u bedreigd zouden hebben. Uw broer K.(...) verklaarde echter dat u 2 of 3 keer telefonisch bedreigd werd. Telkens was het A.(...) N.(...) die naar u belde (CGVS K.(...) p. 15). Uw moeder verklaarde op haar beurt dat u bijna dagdagelijks werd bedreigd,

zowel schriftelijk, telefonisch als via vrienden die u kwamen bezoeken (CGVS H.(...) p. 13). Uw broer K.(...) en uw moeder H.(...) verklaarden voorts dat het A.(...) N.(...) was die uw neef E.(...) telefonisch bedreigde (CGVS K.(...) p. 18; CGVS H.(...) p. 16). Uw broer E.(...) verklaarde dat u door zowel G.(...) als A.(...) N.(...) verschillende malen telefonisch bedreigd werd (CGVS E.(...) p. 9). E.(...) verklaarde daarboven ook dat hijzelf verschillende malen telefonisch bedreigd werd, door zowel G.(...) als B.(...) N.(...) (CGVS E.(...) p. 8). Uw broer E.(...) had dan weer geen idee of uw neef E.(...) ooit dreigtelefoons kreeg (CGVS E.(...) p. 10). Bovendien verklaarde u, uw broer K.(...) en uw moeder dat jullie nooit naar de politie gingen om een klacht neer te leggen tegen deze bedreigingen (CGVS p. 18; CGVS K.(...) p. 16; CGVS H.(...) p. 13-14). Uw broer E.(...) verklaarde dat hij wel naar de politie in Shkodër ging om klacht in te dienen (CGVS E.(...) p. 11-12). Hij zou jullie moeder hierover ingelicht hebben (CGVS E.(...) p. 12). Tenslotte zijn uw verklaringen omtrent het inschakelen van hulp om te bemiddelen tussen jullie en de familie N.(...) tegenstrijdig met de verklaringen van uw broer E.(...) hieromtrent. U verklaarde immers dat jullie een vriend van uw broer K.(...) genaamd Gj.(...) naar G.(...) N.(...) stuurden. G.(...) antwoordde Gj.(...) dat hij voor zoiets niet aan zijn deur moest staan, hij zou zijn zaken wel zelf oplossen. Verder ondernamen jullie geen enkele bemiddelingspoging (CGVS p. 17). Uw broer E.(...) verklaarde dat jullie bureu, Gje.(...) en P.(...) N.(...) een bemiddelingspoging ondernamen, en gingen spreken met G.(...) en B.(...) N.(...). Andere bemiddelingspogingen deden jullie niet (CGVS E.(...) p. 10-11). Het feit dat jullie betreffende deze bedreigingen tegenstrijdige verklaringen aflegden is des te frappanter gezien uw bewering dat zowel u als uw beide broers niet buiten kwamen sinds uw vrijlating uit de gevangenis, en jullie aldus continu samen thuis zaten (CGVS p. 5). Er kan dan ook geen enkel geloof worden gehecht aan de door u aangehaalde bedreigingen vanwege de familie N.(...).

Verzoekers huidig betoog dienaangaande dat "Enkel op het vlak van het aantal bedreigingen door deze familie N. t.a.v. verzoeker en zijn familie lopen de verklaringen van verzoekers uiteen", mist aldus eveneens feitelijke grondslag en ernst. Immers, zijn de door verzoeker en zijn broers E. en K. en hun moeder H. afgelegde verklaringen niet enkel tegenstrijdig omtrent het aantal bedreigingen vanwege de familie N., doch ook omtrent wie van hen juist werd bedreigd, door wie zij precies werden bedreigd, en het feit of er al dan niet naar de politie werd gegaan om een klacht neer te leggen tegen die bedreigingen, alsook aangaande de hulp die zou zijn ingeschakeld om te bemiddelen tussen hen en de familie N. Verzoekers huidig argument dat "Dit is enkel en alleen te wijten aan het feit dat enkele familieleden, van zich geen enkel kwaad bewust, het aantal bedreigingen een beetje hebben "aangedikt", kan dan ook niet worden aanvaard en verklaart, noch rechtvaardigt derhalve geenszins de veelvuldige en frappante tegenstrijdigheden in hun onderlinge verklaringen. Verzoeker ontkracht, noch weerlegt de verschillende vastgestelde manifeste tegenstrijdigheden en incoherenties en hij biedt er geen aannemelijke verklaring voor. Alle in de aangevochten beslissing opgesomde contradicties vinden hun grondslag in het administratief dossier en hebben geen betrekking op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot of verband houden met het vertrek uit het land van herkomst. De vaststelling dat verzoeker en zijn broers en hun moeder omtrent de bedreigingen vanwege de familie N., oftewel de kern van hun asielrelaas, dermate uiteenlopende en tegenstrijdige verklaringen aflegden, ondermijnt op ernstige wijze de geloofwaardigheid hiervan.

4.3. Verzoeker bekritiseert voorts op zeer algemene wijze, doch ontkracht, noch weerlegt geenszins de motivering in de bestreden beslissing waar wordt vastgesteld: "Hoe dan ook blijkt uit niets dat u voor eventuele toekomstige problemen met de familie N.(...) bij terugkeer naar Albanië geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige autoriteiten. Immers, voordat internationale bescherming kan worden verleend aan een asielzoeker, dient aangetoond te worden dat de asielzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Uit de verklaringen van u, uw broers en uw moeder en uit de documenten die u ter staving van uw asielrelaas neerlegde blijkt immers dat de politie en het parket van Shkodër een grondig onderzoek naar de schietpartij voerden. Zo kwam de politie ter plaatse op de plaats delict om een onderzoek te voeren, waarbij B.(...) N.(...) meteen werd opgepakt en er getuigen werden ondervraagd (CGVS p. 9-10; CGVS K.(...) p. 9). B.(...) N.(...) werd na drie dagen gevangenis onder huisarrest geplaatst (CGVS p. 9). Gedurende het onderzoek werden er ook videobeelden geanalyseerd en werd de kogel die u in uw been kreeg onderzocht (CGVS K.(...) p. 9). Bovendien kreeg u bijstand van een advocaat. Verder sprak het parket u en uw neef E.(...) vrij van alle beschuldigingen en stelde het A.(...) N.(...) officieel in beschuldiging voor de feiten van de schietpartij (CGVS p. 11). Uit niets blijkt dan ook dat de Albanese autoriteiten niet de nodige stappen hebben ondernomen om de ware toedracht van het door u beschreven incident te achterhalen. Bovendien blijkt uit informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal blijkt dat in Albanië maatregelen werden/worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te

bestrijden, blijkt uit informatie dat de Albanese autoriteiten wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestrafing van daden van vervolging garanderen. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbinde in. Dat A.(...) N.(...), de vermoedelijke dader van de schietpartij nog niet is opgepakt doet dus geen afbreuk aan het feit dat de Albanese autoriteiten aan hun beschermingsplicht voldaan hebben. Uw broer verklaarde in dit verband immers zelf dat A.(...) na de schietpartij gevlucht zou zijn en momenteel een gezocht persoon is (CGVS K.(...) p. 8 en 14). Voorts dient uw verklaring als zou G.(...) N.(...) de autoriteiten omgekocht hebben omdat hij een machtige man is die actief is in de lokale politiek en daarenboven over het nodige geld beschikt sterk gerelativeerd te worden. Zo is het vooreerst opmerkelijk dat, niettegenstaande uw broers en uw moeder melding maken van corruptie zij geen enkele melding maken van het feit dat een agent u verteld heeft dat G.(...) 105 000 euro betaalde om u in de gevangenis te krijgen. Gevraagd naar concrete aanwijzingen van corruptie maken zij allen enkel gewag van de – volgens hen ongebruikelijke – gang van zaken met name het feit dat u en uw neef E.(...), die beiden onschuldig waren, naar de gevangenis dienden te gaan (CGVS E.(...) p. 8; CGVS K.(...) p. 14-15; CGVS H.(...) p. 11-12). Daarenboven verklaarde uw broer K.(...) dat B.(...) en zijn neef u en uw neef aanvankelijk hadden beschuldigd van verboden wapenbezit. Pas na controle van de camera en films wisten de autoriteiten dat jullie geen wapens in jullie bezit hadden (CGVS K.(...) p. 12). Daarenboven werd u reeds na een maand vasthouding vrijgelaten en vrijgesteld van alle beschuldigingen en werd A.(...) N.(...) officieel in beschuldiging gesteld, wat op z'n minst merkwaardig is indien er daadwerkelijk sprake zou zijn van omkoping. Hoe dan ook, indien u daadwerkelijk overtuigd bent dat er sprake is/was van corruptie, blijkt uit niets dat u en/of uw familieleden deze vermeende corruptie niet zouden kunnen aanklagen bij de bevoegde Albanese autoriteiten. Informatie stelt immers dat, ofschoon er nog doorgedreven hervormingen aangewezen zijn, er veel politieke wil is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Albanië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen en succesvolle stappen ondernomen heeft om corruptie binnen politie en justitie te bestrijden. Zo werd een anticorruptiestrategie uitgewerkt, werd het wetgevend kader versterkt en werd een nationale coördinator voor corruptiebestrijding aangewezen. Het aantal onderzoeken naar, vervolgingen van en veroordelingen voor corruptie, waaronder corruptie bij – soms zelfs hooggeplaatste – functionarissen, nam toe. Echter, noch u, noch uw familieleden ondernamen een poging om deze vermeende corruptie aan te klagen bij hogere politieke of gerechtelijke autoriteiten in Albanië. U besprak deze situatie op geen enkel ogenblik met uw advocaat, en noch u, noch uw familieleden dienden een klacht in bij de Ombudsman, bij de Dienst Interne Controle van de politie of bij het Openbaar Ministerie (CGVS p. 14-15; CGVS K.(...) p. 16-17; CGVS E.(...) p. 13; CGVS H.(...) p. 15). Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Albanië opererende autoriteiten aan alle onderdanen voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980."

Verzoeker slaagt er niet in (met concrete, valabele en objectieve elementen) aan te tonen dat de informatie en de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal onjuist zouden zijn en dat de Albanese autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die hij zegt te vrezen.

4.4. De loutere verwijzing naar algemene informatie, zoals in casu verzoeker naar het door hem als bijlage aan zijn verzoekschrift gevoegde en door hem in de bijgevoegde inventaris als "Rapport U.S. Department of State, "Albania Country Report on Human Rights Practices for 2016"" aangeduide informatie omtrent o.a. de algemene situatie, corruptie en mensenrechten(schendingen) in Albanië, volstaat niet om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het hem of hem haar in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier, gelet ook op het voorgaande, in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. X; RvS 15 december 2004, nr. X).

De door verzoeker bij zijn verzoekschrift gevoegde en door hem in de bijgevoegde inventaris als "Bewijsstukken en vertaling" omschreven documenten werden reeds eerder neergelegd.

Dergelijk algemeen en allerminst ernstig verweer vanwege verzoeker is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van zijn asielrelaas, te ontkrachten.

4.5. Verzoeker voert geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals

bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

4.6. In de mate verzoeker artikel 3 van het EVRM geschonden acht, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5. Bijgevolg blijkt niet duidelijk dat verzoeker redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. X; RvS 13 mei 2014, nr. X).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 7 februari 2018, voert verzoekende partij aan dat zij een aanvullende nota met nieuwe stukken heeft ingediend op 29 maart 2018. De Raad wijst erop dat de aanvullende nota die verzoekende partij indiende gemaild werd naar een verkeerd emailadres en dat de aanvullende nota niet ondertekend is. Verzoekende partij legt een ondertekende aanvullende nota ter terechtzitting neer. Zij stelt dat er grote problemen waren met de familie N. en dat A.N. weliswaar werd veroordeeld, maar de procureur beroep heeft aangetekend zodat de bloedwraak en haar vrees reëel en actueel zijn. Verzoekende partij benadrukt dat zij officiële documenten indient die haar vrees ondersteunen en bewijzen.

Verzoekende partij haar argumentatie dat A.N. weliswaar werd veroordeeld, maar de procureur beroep heeft aangetekend zodat de bloedwraak en haar vrees reëel en actueel zijn, overtuigt geenszins en kan niet worden aangenomen.

Uit de door verzoekende partij ter terechtzitting neergelegde juridische documentatie blijkt louter dat de rechtbank van eerste aanleg van Shkoder op 20 februari 2018 A.N. heeft veroordeeld omwille van diens gewelddadige criminele feiten op 19 mei 2017, waarbij een confrontatie tussen enkele leden van de familie T., waartoe verzoekende partij behoort, en de familie N. in een geweld treffen ontaardde en waarbij enkele leden van de familie T. (zwaar) gewond raakten, en dat de procureur/het parket het niet eens is met de kwalificatie van de strafrechtelijke feiten en de strafmaat in het vonnis waarbij A.N. op 20 februari 2018 tot enkele jaren gevangenisstraf werd veroordeeld, en dat de procureur om die reden op

27 februari 2018, oftewel een week na het vonnis, beroep heeft ingediend tegen het vonnis, dit met het verzoek om de feiten anders en zwaarder te herkwalficeren en een zwaardere gevangenisstraf uit te spreken.

In het door de verzoekende partij bijgebrachte stuk van het parket van 23 februari 2018 licht de procureur zeer uitgebreid en gedetailleerd toe, met een nauwkeurig overzicht van de feiten op 19 mei 2017 en het gevoerde onderzoek nadien, dat er, gelet op o.a. de intentie en het voornemen van A.N. bij diens criminele daden en zijn openbare wapendracht waarmee hij de openbare samenleving en publieke veiligheid in gevaar bracht, verzwarende omstandigheden zijn die tot een herkwalficatie van de feiten en de uitgesproken straf nopen. In het document van het parket van 27 februari 2018 dient de procureur vervolgens een beroep in tegen het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg van Shkoder van 20 februari 2018.

In de betreffende juridische documenten wordt echter met geen woord gerept over een bloedwraak tussen de families T. en N., noch wordt hierin ook maar enigszins melding gemaakt van enig incident dat zich na de gewelddadige feiten van 19 mei 2017 tussen de familie van verzoekende partij en de familie N. zou hebben voorgedaan. In de juridische documentatie wordt louter en alleen gesproken over de feiten van 19 mei 2017, die uiteindelijk hebben geleid tot de veroordeling van A.N. op 20 februari 2018, en de reden waarom het parket een beroep tegen het vonnis van 20 februari 2018 indient. Nergens in de documentatie is er sprake van enig incident of dreigement dat verzoekende partij en haar familie beweerdelijk na de feiten van 19 mei 2017 vanwege de familie van N. zouden hebben ervaren.

De Raad ziet dan ook niet in en verzoekende partij licht geenszins toe, noch maakt ze ook maar enigszins concreet aannemelijk hoe (voormelde documentatie inzake) het beroep van het parket van Shkoder tegen het vonnis waarbij A.N. werd veroordeeld -dit dus *nota bene* om een strengere straf in hoofde van A.N. te eisen- zou (kunnen) aantonen dat er sprake is van bloedwraak en dat verzoekende partij haar vrees reëel en actueel zou zijn, zoals zij op zeer algemene, doch niet in het minst onderbouwde wijze beweert. Haar betoog dienaangaande kan dan ook niet worden aanvaard.

Verzoekende partij beperkt zich louter tot het verwijzen naar voormelde stukken en de algemene stelling dat de officiële documenten die zij indient haar vrees ondersteunen en bewijzen, een stelling die echter niet kan worden bijgetreden. Ze gaat voor het overige niet in het minst *in concreto* in op, en laat na concrete en daadwerkelijke opmerkingen aangaande de in de beschikking van 7 februari 2018 opgenomen grond te formuleren.

Voormelde documentatie inzake het hoger beroep van het Openbaar Ministerie van Shkoder tegen het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg is, nu het louter betrekking heeft op de feiten van 19 mei 2017 en de (volgens het parket niet correcte en te lichte) straf die A.N. naar aanleiding hiervan kreeg, geenszins van aard afbreuk te doen aan of een ander licht te werpen op de in voormelde beschikking opgenomen grond, waarbij onder meer werd vastgesteld dat de geloofwaardigheid van de door verzoekende partij aangehaalde bedreigingen vanwege de familie N. sinds de feiten van 19 mei 2017 in ernstige mate op de helling staat en dat hoe dan ook uit niets blijkt dat verzoekende partij voor eventuele toekomstige problemen met de familie N. bij terugkeer naar Albanië geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige autoriteiten, waardoor uit niets blijkt en verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat het haar in Albanië aan nationale bescherming ontbeert.

Verzoekende partij brengt derhalve geen valabele argumenten bij die de in de beschikking van 7 februari 2018 opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen weerleggen of ontkrachten.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg blijkt niet dat verzoekende partij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien april tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS